

Nr 49.

Ankom till riksdagens kansli den 3 juni 1918 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om åvägbringande av utredning i fråga om beredande av möjlighet för skattskyldig till anstånd med erläggande av utskylder, som belöpa å taxerat belopp, varom tvist pågår.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar Hammarström, Jacob Larsson, Lyckholm, Antonsson, Elof Ljunggren, Wijk, Källman, Nilsson i Bonarp, Holmström, Jonsson i Hökhult, Rune, Nilsson i Kristianstad, Bergman, Danström, Forssman, Jespersen, Söderberg, Bökelund och Johansson i Kullersta.

I en inom första kammaren av herr *Hult* och greve *Alexander Hamilton* väckt motion, nr 97, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, har föreslagits, »att riksdagen ville i skrivelse hemställa, det täcktes Kungl. Maj:t låta verkställa utredning huruvida, i vad mån och på vilka villkor skattskyldig må beredas möjlighet till anstånd med erläggande av utskylder, som belöpa å taxerat belopp, varom tvist pågår, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen föranleder.»

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

Såsom motionärerna själva framhållit, är det föreliggande spørsmålet av ganska invecklad natur. Statens och den enskildes intressen beröra här varandra på ett sätt, som gör en för båda tillfredsställande lösning synnerligen svår att finna. *Utskottet.*

Det förfarande, mot vilket motionen riktar sig, är reglerat genom bestämmelser i gällande uppbördsreglemente. I § 8 av detta reglemente heter det, att besvär över taxering eller debitering icke befriar den skattskyldige från att i behörig ordning inbetala honom påförda kronoutskylder, och i § 21 stadgas, att en var, som vinner nedsättning i eller befrielse från honom påförda kronoutskylder, är berättigad att, efter ansökning hos Konungens befallningshavande i det län, varest debiteringen skett, kostnadsfritt återbekomma vad han för mycket erlagt. På enahanda sätt förfares i fråga om kommunalutskylder och andra allmänna avgifter, som grunda sig på taxeringen. Någon ränta å belopp, som restitueras, utgår icke.

Av större betydelse än ränteförlusten kan givetvis i många fall vara, att den skattskyldige under den långa tid, taxeringstvistens förande genom alla instanser tager i anspråk, är berövad dispositionen av omtvistade skattebelopp, som särskilt under närvarande tid med dess olika extraordinära kristidsskatter kunna vara högst avsevärda. För de olägenheter, som härav tillskyndas den skattskyldige, får han icke någon som helst gottgörelse.

Utskottet vill giva motionärerna rätt uti, att berörda förhållanden icke äro förenliga med rättvisa och billighet. För rättelse i desamma kunna enligt sakens natur olika vägar anvisas. Motionärerna hava anvisat en, nämligen medgivande åt den skattskyldige av anstånd med inbetalning av tvistigt skattebelopp mot ställande av säkerhet för detsamma. Om en dylik anordning skulle möta för stora svårigheter, t. ex. med hänsyn till statens eller kommunernas behov av omedelbar tillgång till debiterade skattebelopp eller på grund av risken av i uppskovssyfte väckta skattetvister, torde andra utvägar kunna erbjuda sig. Ett minimum av rättvisa vore väl skyldighet för vederbörande skattemottagare att gottgöra ränta å belopp, som restitueras.

Även för staten och övriga skattemottagare kan den nuvarande ordningen medföra olägenheter, i varje fall för de senare. Det måste nämligen verka mer eller mindre störande på t. ex. en kommuns budget, att uppburna och tilläventyrs redan förbrukade skattemedel vid en senare tidpunkt måste återbetalas.

Utskottet delar alltså tillfullo motionärernas uppfattning, att ifrågasvarande spörsmål bör underkastas en noggrann och allsidig utredning genom Kungl. Maj:ts försorg. Emellertid har till utskottets kännedom kommit, att en sådan utredning redan blivit igångsatt med anledning av ett från enskilt håll taget initiativ. I underdånig skrivelse av den 8 november 1917 har Sveriges industriförbund hemställt, att Kungl. Maj:t

mätte föranstalta utredning i förevarande hänseende, och hava i denna skrivelse jämväl angivits vissa möjligheter för frågans lösning. Industrieförbundets framställning har sedermera varit remitterad till kammarrätten, som i utlåtande den 22 november 1917 uttalat sig för att åtminstone rätt till ränta å återbekommet skattebelopp måtte tillerkännas den skattskyldige. Härefter har ärendet överlämnats till statskontoret, som i det samma hört samtliga Konungens befallningshavande, vilka i sina yttranden i allmänhet anslutit sig till kammarrättens ståndpunkt. Statskontorets utlåtande är ännu icke avgivet.

Då en sådan utredning, som motionärerna begärt, således redan pågår, och det givetvis kan antagas, att under densamma alla möjligheter för en tillfredsställande lösning komma att beaktas, har utskottet funnit en framställning i ämnet från riksdagens sida överflödig. Utskottet får därför hemställa,

att förevarande motion, I:97, av herr Hult och greve Alexander Hamilton icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 3 juni 1918.

På bevillningsutskottets vägnar:

ALEXIS HAMMARSTRÖM.
